

meie Zuhani ei olnud mitte kopikut raha ligi võtnud, sest et ta oma hobuse eest kaunist summa saada lootis. Ta tundis nüüd pikalise kõndimise ja kõnelemise päale sõõgisaldust, mida ta aga kuidagi ilma rahata kusetada ei suutnud.

Ka seda puudust märkasivad undsakad ja kolmas neist astus sedamaid jälle tema (Zuhani) juure ja ütles: „Nüüd tahame natuke süüa, tulge minuga ligi, ma saan Zeile üht hääd võderastemaja näitama, kus meie kaaslased joodava wiina pudelite juures istuvad ja ihukarastust võtavad.“

Zuhan aga vastas temale tõe mõõda, üsna lihtsalt: „Mul ei ole võimalik midagi süüa osta, veel vähem wiina juua, sest ma pole kottu raha ligi võtnud.“

„Noh, ega Zeie ometi tühja kõhuga seda pikka teed tagasi ei hakka minema. Zeie olete ju üks jõukas mees, saäl saan ma nõuu.“

Tahate Zeie mulle oma kana anda, siis lasen Zeile selle eest neli keedetud muna ja klaas

õlut ette tua, et ometi väsinud ihu võiksite karastada. Kas olete seega valmis?“

Zuhani kõht oli tühi ja isegi oli ta ka ju väsinud, mis pidi muud tegema, kuid võttis seda viimist wahetustgi tänuga vastu, andis oma kana ära ja läks undsakaga ühes.

Kui nemad nüüd laudas istusivad, ei võinud esimene undsakas, kes Zuhani kõige esite ta hobuse ära pettis, kes jällegi uude riidisse oli ehtinud ja nüüd kui peenike härra wälja nägi, ennast enam pidada Zuhani vastu ütlema: „Armas sõber! Mina olen täna juhtumise korral Zeie kauba toimetusi päält pidanud kuulma, ma pean Zeie vastu awalik olema ja ütlema, et ma ei tahaks wist küll mitte Zeie asemel olla, kui kodu lähete ja seda lugu oma naesele jutustate.“

„Kuida nõnda?“ küsis kartuseta ja ilma midagi paha aimamata Zuhan.

„Noh, ma mõtlen, ta ei saa seega wist küll mitte rahul olema,“ oli wastus, „ja saab küll tõeste walju müristamine tulema.“